

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Karla Kudláčka, v právní věci **navrhovatelky: Mgr. Bc. Jana Smetanová, bytem Lexova 2138, 530 02 Pardubice, za účasti: 1. Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, 2. Mgr. Jan Čechlovský, bytem Švermova 458, 537 01 Chrudim**, v řízení o návrhu na neplatnost volby kandidáta ve volbách do zastupitelstva Pardubického kraje konaných ve dnech 12. října a 13. října 2012,

t a k t o:

I. Volba kandidáta volební strany „Občanská demokratická strana“ Mgr. Jana Čechlovského ve volbách do zastupitelstva Pardubického kraje konaných ve dnech 12. října a 13. října 2012, b y l a n e p l a t n á.

II. Soud vyhlašuje za zvoleného do zastupitelstva Pardubického kraje ve volbách do zastupitelstva Pardubického kraje konaných ve dnech 12. října a 13. října 2012 kandidáta volební strany „Občanská demokratická strana“ Mgr. Bc. Janu Smetanovou.

III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Navrhovatelka se včas podaným návrhem ze dne 15.10.2012 domáhala vydání rozhodnutí v řízení, jehož předmětem byl návrh na neplatnost volby kandidáta ve volbách do zastupitelstva Pardubického kraje konaných ve dnech 12. října a 13. října 2012. V návrhu uvedla, že kandidovala za ODS jako číslo 5 a ve volebním okrsku č. 66 v Pardubicích odevzdala platný hlasovací lístek se zakroužkovanými jmény kandidátů, kde bylo i její jméno a kroužek u čísla 5 – Jana Smetanová. Po sečtení všech hlasů z tohoto volebního okrsku navrhovatelka zjistila, že nemá započtený žádný preferenční hlas, a jelikož kroužkovala své jméno a dostala z rodiny i další preferenční hlas, požádala o kontrolu všech hlasovacích lístků v okrsku č. 66 v Pardubicích a o započtení preferenčních hlasů do výsledků voleb. Závěrem uvedla, že do zastupitelstva Pardubického kraje nebyla zvolena pouze o 6 hlasů.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 90 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 53 zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o volbách“), přezkoumal uvedený návrh, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Platná právní úprava za účelem soudní nápravy porušení zákona o volbách stanoví tři právní prostředky, a to návrh na neplatnost voleb, návrh na neplatnost hlasování a návrh na neplatnost volby kandidáta (§ 53 odst. 1 zákona o volbách, § 90 odst. 1 s. ř. s.).

Soud považoval nejprve za nutné objasnit nejen smysl a účel těchto právních prostředků, ale i cíl soudního přezkumu voleb.

Účelem právní úpravy soudního přezkumu voleb rozhodně není, aby každé porušení volebního zákona nebo právního předpisu přímo souvisejícího či vázaného s volebním procesem (dále jen "volební zákon") mělo automaticky za následek aplikaci zmíněných právních prostředků k nápravě všech případů porušení volebního zákona soudním rozhodnutím podle zmíněné právní úpravy. Při soudním přezkumu voleb je vždy třeba mít na paměti, že porušení volebního zákona při volbách do zastupitelstev krajů může mít za následek aplikaci některého z výše zmíněných právních prostředků jen tehdy, kdy porušením volebního zákona (a to skutečným a prokázaným, nikoliv v podobě pouhých pochybností, jak soud dál uvede) nebyla respektována skutečná a svobodná vůle voličů projevená ve volbách na základě jejich aktivního volebního práva, a to ve vztahu ke zvoleným kandidátům do zastupitelstva kraje. Volby do zastupitelstev krajů jsou výsledkem uplatnění aktivního volebního práva jednotlivými voliči (článek 21 Listiny základních práv a svobod). Proto musí být prioritním hlediskem při přezkoumávání návrhu na neplatnost voleb soudem dodržení práva svobodné volby těch voličů, kteří toto právo uplatnili platným způsobem v řádných volbách.

Cílem soudního přezkumu zmíněných voleb proto není pouhé zjištění, zda byl porušen volební zákon, ale zda porušení volebního zákona nabylo takové intenzity, že mělo za následek buď přímé ovlivnění svobodné vůle voličů, anebo jeho důsledkem byl vznik rozporu mezi skutečně projevenou vůlí voličů ve volbách (tj. na základě provedeného hlasování) a skutečně zjištěnými a vyhlášenými výsledky voleb postupem upraveným dle příslušných ustanovení volebního zákona, a to vždy ve vztahu ke zvoleným kandidátům. V případě, že soud zjistí porušení volebního zákona zmíněné intenzity, pak k nápravě porušení volebního zákona dle platné právní úpravy je oprávněn soud aplikovat jen výše uvedené právní prostředky (tj. právní instituty), které zákon stanoví. Zároveň platí, že soud není vázán tím, že navrhovatel v návrhu uplatní některý z těchto právních prostředků, respektive uplatní všechny tři zároveň. Pro úspěšnost navrhovatele není rozhodné, zda a jakým způsobem určí v návrhu některý z uvedených právních prostředků. Podstatná jsou jeho skutková a právní tvrzení, tedy vlastní obsah návrhu. Pokud např. navrhovatel podá návrh na neplatnost hlasování, může soud dospět k závěru, že se ve skutečnosti jedná o návrh na neplatnost voleb apod. Je totiž nutné mít na paměti, že každý navrhovatel nemusí být veden snahou o dosažení již výše zmíněného cíle, ale může být motivován svým osobním zájmem, určitými negativními zkušenostmi z průběhu voleb, anebo jen vlastními dojmy či pocity, které mohou vyvolat jen pouhá podezření atd. Soud naopak ale vždy při soudním přezkumu voleb nesmí minout výše zmíněný cíl soudního přezkumu. Právě proto mu přísluší právo korigovat způsob aplikace některého z výše zmíněných právních prostředků. Není tedy pochybením navrhovatele, pokud určí v návrhu některý z těchto právních prostředků nesprávně, anebo určí všechny tyto prostředky v návrhu zároveň. Podstatný je obsah návrhu.

Zároveň je nutné konstatovat, že aby vůbec soud mohl hledat onen zmíněný cíl soudního přezkumu, musí k tomu mít připravenou odpovídající „startovní“ pozici. A tu je schopen vymezit pouze navrhovatel podáním zcela srozumitelného, jasného, nepochybného a kvalifikovaného návrhu, a to z hlediska jeho obsahu (tj. nikoliv jen způsobem volby některého z uvedených právních prostředků). Soud totiž není nějakým dalším volebním

orgánem ve volebních věcech, či snad nějakým dalším státním orgánem pověřeným k všeobecnému dozoru nad volbami, jenž by byl povinen *ex officio*, nad rámec skutkových a právních tvrzení v návrhu, vyhledávat jednotlivá porušení volebního zákona a zjednávat nápravu. V každém případě se jedná o soudní přezkum voleb, kdy i v tomto soudním řízení platí zásada dispozicní, podle které je procesní iniciativa dána do rukou účastníků, nikoliv soudu. Je proto vždy v zájmu navrhovatele, aby již v návrhu uvedl dostatek skutkových a právních tvrzení, tj. aby uvedl veškeré skutkové a právní důvody, na základě kterých navrhovatel nejen že si jen sám laicky myslí, že došlo k porušení volebního zákona, ale že jím uvedené skutkové a právní důvody musí být již samy o sobě schopny vyvolat úvahu soudu o možném závažném porušení volebního zákona zmíněné intenzity, přičemž pro úspěšnost návrhu v něm nestačí uvést jen pouhá podezření či pochybnosti týkající se porušení volebního zákona. K tomu je nutné připomenout, že ve volebních věcech platí zásada koncentrace řízení, přičemž lhůta k podání návrhu se vztahuje nejen na návrh samotný, ale i na uvedení všech skutkových nebo právních důvodů týkajících se porušení volebního zákona (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 13.12.2004, sp. zn. Vol 13/2004 – uvedený judikát lze plně aplikovat i při volbách do zastupitelstev krajů, neboť má obecnou platnost). Jinými slovy, soud není povinen v případě pochybností či nejasností v návrhu za navrhovatele domýšlet jeho argumentaci, doplňovat ji, či vyzývat navrhovatele k doplnění návrhu či k odstranění jeho vad. Je tomu přesně naopak, když na základě zmíněné zásady koncentrace řízení nemůže již soud přihlížet k tvrzením obsaženým v jiných podáních než v návrhu, např. v jeho doplnění (srov. zmíněné usnesení Nejvyššího správního soudu – dále jen i „NSS“).

Jak již soud výše uvedl, není sám při soudním přezkumu vázán obsahem návrhu na aplikaci těchto právních prostředků. Při úvaze, který z těchto právních prostředků zvolí, však musí mít soud vždy na paměti výše zmíněný cíl soudního přezkumu a musí jej zvolit tak, aby byla zachována zásada minimalizace zásahů veřejné moci do procesu svobodného vytváření vůle voličů a do jejich skutečně projevené vůle ve volbách. Smyslem a účelem uvedených právních prostředků při soudním přezkumu voleb je, aby porušení volebního zákona dosahující zmíněné intenzity bylo napraveno právě cestou soudní aplikace některého z těchto prostředků. Avšak za účelem respektování zmíněné zásady a dále za účelem dodržení zmíněného cíle soudního přezkumu není možné, aby při jakémkoliv porušení volebního zákona soud vydal rozhodnutí, kterým by „nutil“ voliče k opětovnému projevu jejich vůle při volbě kandidátů do zastupitelstva kraje, ale je nutné v maximální možné míře tuto jejich již jednou projevenou vůli respektovat. Soud musí totiž respektovat v tomto soudním řízení zásadu právní jistoty jako základní princip a znak právního státu. Nezbytnou součástí této zásady je nejen předvídatelnost práva, ale i legitimní předvídatelnost postupu orgánu jak moci výkonné, tak i soudní (podrobněji např. náleží Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 329/04). Přece musí být každému zcela zřejmé, že když voliči ve volbách zcela jasným a platným způsobem vyjádřili svoji vůli a uplatnili tak své aktivní volební právo řádným způsobem, také mohou zcela legitimně očekávat, že výkon jejich volebního práva jako výraz skutečného projevu jejich vůle bude zákonným způsobem promítnut i ve výsledcích voleb. K naplnění uvedeného legitimního očekávání ze strany voličů proto nemůže dojít například jen z důvodu chybného postupu okrskové volební komise při opravě počtu obdržených platných hlasů obsaženého v zápisu o průběhu a výsledku hlasování, jak zdejší soud judikoval v rozsudku ze dne 20.11.2006, č.j. 52 Ca 71/2006-68, přičemž závěry z něj byly promítnuty do judikátu a právní věty publikovaných pod č. 1055/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

(dostupné na www.nssoud.cz). Současně je třeba si uvědomit, že při vyslovení neplatnosti voleb v tomto případě by bylo nutné opakovat volby a v nových volbách by voliči nebyli zcela logicky povinni přizpůsobit svou vůli při uplatnění aktivního volebního práva vzniklé situaci v důsledku již zmíněného pochybení okrskové volební komise. Jinými slovy, v opakovaných volbách by voliči byli oprávněni provést novou svobodnou volbu prostřednictvím nových hlasovacích lístků, přičemž nelze ani navrhovateli zaručit, že by výsledky nových voleb byly stejné jako správné výsledky voleb předchozích (tj. bez uvedeného pochybení okrskové volební komise). Opakované volby by sice z formálního hlediska mohly napravit důsledky již výše zmíněného pochybení okrskové volební komise, ale protože opakované volby nemohou být „kopii“ původně projevené vůle voličů ve „zneplatněných“ volbách, mohly by jejich výsledky nepříjemně překvapit i samotného navrhovatele. V opakovaných volbách by mohla být vůle voličů zcela jiná než v těch původních, když by mohla být ovlivněna vyhlášenými výsledky, byť soudem „zneplatněných“, voleb původních. Takový postup soudu by mohl být nejen porušením aktivního volebního práva voličů, ale i pasivního volebního práva, neboť původně zvolení kandidáti dle skutečných a správných výsledků voleb by v opakovaných volbách být zvoleni nemuseli. Proto právní prostředky v podobě zneplatnění voleb či zneplatnění hlasování považuje soud za zcela výjimečné, které mohou být soudem aplikovány ve výjimečných případech, při zcela zřejmých, závažných porušeních zákonných pravidel volebního procesu, jež měly za následek buď přímý vliv na svobodu projevu vůle voličů (jedná se zejména o případy, kdy se jednalo o zásadní porušení volebního zákona mající za následek praktickou nemožnost zjištění skutečné vůle voličů, a to i soudem při soudním přezkumu voleb, např. volby se konaly v nesprávných obvodech, nebo nebylo ani možné zjistit výsledky voleb, např. při ztrátě volební dokumentace apod.), anebo při zjišťování výsledků voleb porušení volebního zákona (tvrzené navrhovatelem) mohlo mít za následek vznik rozporu mezi takto projevenou skutečně svobodnou vůlí voličů a zjištěnými a vyhlášenými výsledky voleb dle příslušných ustanovení volebního zákona. Jinými slovy, při soudním přezkumu voleb do zastupitelstev krajů musí vždy být v maximální možné míře šetřen skutečný projev vůle voličů ve vztahu ke zvoleným kandidátům.

Soud tak závěrem k uvedeným úvahám shrnuje, že aplikace zmíněných právních prostředků by měla být zcela výjimečná, jen ve zcela mimořádných a prokázaných případech závažného porušení volebního zákona, jež dosahují výše zmíněné intenzity a která nelze napravit jinými právními prostředky než prostředky respektujícími uvedenou zásadu a cíl soudního přezkumu voleb. Nejvyšší správní soud pro takové závažné porušení přiřadil pojem „zatemnění“ volebních výsledků, když pro posuzování důvodnosti volebních stížností zformuloval NSS ve své judikatuře „algoritmus posuzování volebních stížností“, kdy při posuzování důvodnosti volebních stížností je postupováno ve třech krocích. Tento algoritmus se přímo nevztahuje na volby do zastupitelstev krajů, protože NSS řeší jiné případy volebních stížností, avšak vzhledem ke své obecnosti jej lze aplikovat i při soudním přezkumu voleb do zastupitelstev krajů. Tyto tři podmínky vyhovění volební stížnosti jsou následující:

1. Protizákonnost – tj. porušení některých ustanovení volebního zákona. Uvedení všech případů protizákonnosti je otázkou interpretace a aplikace práva, tj. není možné taxativně všechny případy uvést.

2. Existence přímého vztahu mezi touto protizákonností a výsledkem voleb. Tato podmínka vylučuje všechny myslitelné případy, kdy sice skutečně dojde k porušení relevantních předpisů, nicméně toto porušení nemá žádnou souvislost se zjištěnými volebními výsledky.
3. Zásadní intenzita této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volební výsledek. Tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možnost se důvodně domnívat, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, dopadly by zřejmě volby odlišně. Jinými slovy, tato intenzita způsobuje „zatemnění“ volebních výsledků, tedy jejich zásadní zpochybnění (srov. usnesení NSS ze dne 4.7.2006, č.j. Vol 66/2006-105).

Společným jmenovatelem pro posouzení důvodnosti návrhu je však podle názoru krajského soudu dosažení zmíněného cíle a dodržení uvedené zásady soudního přezkumu voleb.

Při respektování výše uvedených východisek pro posouzení daného návrhu soud v projednávané věci dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Jak již soud výše uvedl, při soudním přezkumu voleb je nutné mít na paměti, že porušení volebního zákona při volbách do zastupitelstev krajů může mít za následek aplikaci některého z výše zmíněných právních prostředků jen tehdy, když porušením volebního zákona nebyla respektována skutečná a svobodná vůle voličů projevená ve volbách na základě jejich aktivního volebního práva, a to v dané věci ve vztahu ke zvoleným kandidátům do zastupitelstva kraje. Základním předpokladem pro tento soudní přezkum je existence porušení volebního zákona ve zmíněné intenzitě, která způsobuje „zatemnění“ volebních výsledků, tedy jejich zásadní zpochybnění, přičemž se musí jednat o skutečné a prokazatelné porušení volebního zákona, nikoliv o nějaké negativní zkušenosti navrhovatele z průběhu voleb, či o jeho vlastní dojmy nebo pocity, které mohou vyvolat jen pouhá nevěrohodná podezření. Soud totiž není žádným „kontrolním“ orgánem, který by na základě takových dojmů, pocitů či nevěrohodných podezření navrhovatelů byl povinen provádět automaticky požadovanou kontrolu. Proto, v souladu s výše uvedeným cílem soudního přezkumu a účelem jeho právní úpravy, musí navrhovatel v návrhu uvést takové skutečnosti, z nichž by vyplývala indicie o porušení volebního zákona v požadované intenzitě (viz výše uvedené tři podmínky pro vyhovění návrhu). Musí se jednat tedy o takové skutečnosti, se kterými spojuje zákon o volbách určitý následek, jenž by se měl projevit ve zpochybnění volebního výsledku. Je nutné proto rozlišovat mezi tím, zda navrhovatel uvede ve svém návrhu na neplatnost voleb, neplatnost hlasování nebo návrhu na neplatnost volby kandidáta skutečnost, kterou nelze považovat za výše zmíněnou indicii, ale pouze za dojem či pocit, spekulativní úvahu či pouhé nevěrohodné podezření, s mizivou pravděpodobností existence dostatečné míry věrohodnosti takového tvrzení navrhovatele, anebo uvede skutečnost, kterou za zmíněnou indicii považovat lze. Je úkolem soudu, aby takové návrhy rozlišoval při respektování účelu a dosažení výše zmíněného cíle soudního přezkumu voleb. Proto soud zároveň musí konstatovat, že základní předpoklade pro soudní přezkum voleb musí být spatřován v obsahu návrhu, nikoliv v jeho formě. Pokud tedy např., jak se tomu stalo v projednávané věci, navrhovatelka neoznačí jmenovitě toho kandidáta, jehož neplatnosti volby se dovolává, tedy podává návrh na

neplatnost volby kandidáta a neoznačí jej, zároveň však v návrhu uvede výše zmíněné potřebné indicie o porušení volebního zákona ve zmíněné intenzitě, tak takovým návrhem se musí soud věcně zabývat. Formální neoznačení zmíněného kandidáta v návrhu na soudní přezkum voleb lze v průběhu soudního řízení odstranit, tedy není nutné, aby soudu vyzýval navrhovatelku či navrhovatele k odstranění tohoto nedostatku v návrhu, ale sám soud daného kandidáta jako dalšího účastníka řízení ve svém rozhodnutí uvede. Tak tomu bylo i v projednávané věci.

Navrhovatelka označila svůj návrh jako návrh na neplatnost volby kandidáta, aniž označila tohoto kandidáta jmenovitě. Za skutečnosti rozhodné pro to, aby soud posoudil, zda se jedná o výše zmíněné indicie a přikročil k soudnímu přezkumu zmíněných voleb, uvedla tvrzení o tom, že ve volebním okrsku č. 66 v Pardubicích odevzdala platný hlasovací lístek, v němž označila své jméno, čili „sama sobě dala“ přednostní, jejími slovy „preferenční“ hlas (dále v textu „přednostní hlas“ nebo „preferenční hlas“). Naproti tomu však z výsledků voleb v tomto okrsku vyplývá, že v něm žádný preferenční hlas neobdržela. Zároveň navrhovatelka uvedla, že kandidovala za Občanskou demokratickou stranu (dále jen „ODS“) jako číslo 5.

Soud se ve světle výše zmíněných závěrů nejprve musel zabývat tím, zda navrhovatelkou tvrzené skutečnosti v návrhu lze považovat za již výše zmíněné indicie o porušení volebního zákona v požadované intenzitě (viz výše zmíněné tři podmínky k vyhovění návrhu), anebo se jedná pouze o pouhý dojem či pocit, podezření, čili nedůvěryhodné tvrzení s nízkou mírou pravděpodobnosti jeho prokazatelnosti, přesvědčivosti a důvěryhodnosti. Proto např. jestliže v řízení o návrhu na neplatnost volby kandidáta uvede navrhovatel, že jmenovitě určená kandidátka za určitou volební stranu nebyla do zastupitelstva kraje zvolena pouze o 6 hlasů, když on si myslí, že zvolena být měla, jelikož on ji sám volil, či dostala tato kandidátka preferenční hlas od jeho známých, tak se jedná pouze o neprokazatelné tvrzení s nízkou mírou výše zmíněné pravděpodobnosti jeho věrohodnosti. Jestliže, jak tomu bylo v projednávané věci, navrhovatelka, která byla kandidátkou výše zmíněné volební strany, v návrhu tvrdila, že ve volbách ve zmíněném volebním okrsku si „sama sobě dala“ preferenční hlas, čili zakroužkovala své jméno na hlasovacím lístku a tento platný hlasovací lístek odevzdala, avšak z vyhlášených výsledků voleb vyplývá, že v tomto volebním okrsku žádný preferenční hlas neobdržela, tak se podle názoru krajského soudu jedná o odlišnou situaci, kdy lze tato tvrzení navrhovatelky již považovat za výše zmíněnou indicii nasvědčující o porušení volebního zákona. Míra pravděpodobnosti věrohodnosti tvrzení navrhovatelky o tom, že jako volička ve zmíněném volebním okrsku volila v podstatě „sama sebe“ je nepochybně vyšší než v jiném, výše zmíněném případě jiného voliče, a to tím spíše, když ona sama kandidovala za uvedenou volební stranu. Proto si soud vyžádal volební dokumentaci z volebního okrsku č. 66 v Pardubicích, ze které zjistil, a to přepočítáním preferenčních hlasů dle hlasovacích lístků, že navrhovatelka v tomto volebním okrsku obdržela 12 preferenčních hlasů, avšak v rozporu s touto skutečností, jak z vyhlášených výsledků voleb (dostupné na www.volby.cz), tak ale i ze Zápisu o průběhu a výsledku hlasování ve volebním okrsku č. 66 v Pardubicích ze dne 13.10.2012 vyplývá, v tomto volebním okrsku neobdržela žádný preferenční hlas. Vyhlášené výsledky voleb ve vztahu k navrhovatelce, jako kandidátce za ODS, proto byly v rozporu se skutečně projevenou vůlí voličů ve volebním okrsku č. 66 v Pardubicích, tedy navrhovatelka dle skutečných výsledků voleb obdržela v tomto volebním okrsku 12 preferenčních hlasů, které však nebyly uvedeny ve vyhlášených výsledcích voleb. Je nutné zároveň dodat, že počet preferenčních hlasů

dalších kandidátů ODS v tomto volebním okrsku dle uvedeného zápisu a vyhlášených výsledků voleb odpovídal počtu skutečně odevzdaných preferenčních hlasů těmto kandidátům dle předložené volební dokumentace.

Na základě výše uvedené zjištěné skutečnosti si proto soud vyžádal vyjádření Českého statistického úřadu, který dopisem ze dne 26.10.2012, č.j. 1636/2012, k dotazu soudu sdělil, že jelikož ODS obdržela v Pardubickém kraji 6 mandátů do zastupitelstva kraje, tak v případě započtení výše uvedených 12 přednostních hlasů ve prospěch navrhovatelky by získala tato navrhovatelka jako kandidátka zmíněné volební strany mandát v zastupitelstvu kraje, přičemž tento mandát by obdržela navrhovatelka „na úkor“ kandidáta Mgr. Jana Čechlovského, který by se tak stal prvním náhradníkem. Zároveň uvedl: „Aby přednostní hlasy ovlivnily pořadí mandátů, musí počet přednostních hlasů kandidáta dosáhnout, resp. překročit hranici, která se vypočte jako 5% z počtu hlasů volební stranou obdržených (viz § 43 odst. 7 a 8 zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů). V našem případě (volební strana ODS v Pardubickém kraji získala 16 953 hlasů) je hranice 847,65. Pokud navrhovatelce, kandidátce Bc. Mgr. Janě Smetanové, která obdržela podle oficiálních výsledků 840 přednostních hlasů, připočteme 12 přednostních hlasů, tak se celkovým ziskem 852 přednostních hlasů posune v pořadí přidělování mandátů ze 7. místa na 6.“ Z výše uvedené zprávy Českého statistického úřadu vyplývá, že v případě započtení zmíněných skutečně obdržených 12 preferenčních hlasů ve volbách by byly výsledky voleb do zastupitelstva Pardubického kraje takové, že navrhovatelka by získala mandát v zastupitelstvu kraje, avšak tento mandát by naopak nezískal Mgr. Jan Čechlovský, který podle vyhlášených výsledků voleb zvolen byl.

Podle ust. § 53 odst. 1 zákona o volbách, podáním návrhu na neplatnost hlasování, neplatnost voleb nebo neplatnost volby kandidáta se může domáhat ochrany soudu každý občan zapsaný do seznamu voličů ve volebním okrsku, kde byl člen zastupitelstva kraje volen, jakož i každá politická strana, politické hnutí nebo koalice, jejíž kandidátní listina byla zaregistrována pro volby do tohoto zastupitelstva, (dále jen "navrhovatel"). Návrh je třeba podat nejpozději do 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb do zastupitelstev krajů Státní volební komisí.

Podle ust. § 53 odst. 4 zákona o volbách návrh na neplatnost volby kandidáta může podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby tohoto kandidáta.

Podle ust. § 90 odst. 1 s.ř.s., za podmínek stanovených zvláštními zákony může se občan, politická strana nebo nezávislý kandidát, anebo sdružení nezávislých kandidátů a sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů, návrhem domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti voleb nebo neplatnosti hlasování, anebo neplatnosti volby kandidáta.

Krajský soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že v daném případě bylo dosaženo zmíněného cíle soudního přezkumu voleb a byl tak naplněn již výše uvedený účel tohoto přezkumu, přičemž byly splněny zmiňované tři základní podmínky pro vyhovění návrhu.

Podle ust. § 40 odst. 1 zákona o volbách okrsková volební komise vyhotoví ve dvojnásobném stejnopise zápis o průběhu a výsledku hlasování, který podepíší členové okrskové volební komise; jestliže některý z členů této komise podpis odepře, uvedou se důvody v samostatné příloze k zápisu.

Podle ust. § 40 odst. 2 zákona o volbách v zápise okrskové volební komise o průběhu a výsledku hlasování se uvede

- a) doba počátku a ukončení hlasování, popřípadě jeho odročení, přerušeni nebo prodloužení,
- b) celkový počet osob ve volebním okrsku zapsaných do výpisu ze stálého seznamu,
- c) počet voličů, kterým byly vydány úřední obálky,
- d) počet odevzdaných úředních obálek,
- e) počet platných hlasů odevzdaných pro každou politickou stranu, politické hnutí nebo koalici a počet platných hlasů celkem,
- f) počet platných přednostních hlasů odevzdaných pro jednotlivé kandidáty politických stran, politických hnutí a koalic.

Krajský soud zjistil, že došlo k porušení ust. § 40 odst. 2 písm. f) zákona o volbách, když v zápise okrskové volební komise ze zmíněného volebního okrsku nebyl uveden skutečný počet platných přednostních hlasů odevzdaných pro navrhovatelku jako kandidátku za uvedenou volební stranu (navrhovatelka jich dle zjištění soudu obdržela 12, v zápisu o průběhu a výsledku hlasování bylo uvedeno číslo „0“).

Uvedená protizákonnost měla vliv na výsledek voleb, když její intenzita výrazně zpochybnila výsledek voleb, a to ve vztahu k výše uvedeným kandidátům, tj. navrhovatelce a Mgr. Janu Čechlovskému (viz výše uvedené vyjádření Českého statistického úřadu). V jejím důsledku tak došlo nejen k porušení aktivního volebního práva, když nebyla respektována skutečně projevená vůle voličů, ale i pasivního volebního práva ve vztahu k navrhovatelce, když místo ní byl v rozporu s touto vůlí voličů „zvolen“ jiný kandidát.

Na základě výše uvedených skutečností proto krajský soud dospěl k závěru, že dle skutečně projevené vůle voličů ve zmíněných volbách nebyla platná volba kandidáta Mgr. Jana Čechlovského, ale řádně zvoleným kandidátem byla navrhovatelka. Tento závěr soudu je v souladu s novou právní úpravou, podle které, pokud soud rozhodne o neplatnosti volby kandidáta, může současně vyhlásit za zvoleného toho, kdo byl řádně zvolen (§ 90 odst. 4 s.ř.s. ve znění dle zákona č. 303/2011 Sb., účinném od 1.1.2012).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Podle ustanovení § 93 odst. 5 s. ř. s. usnesení doručí soud účastníkům a vyvěsí jej na úřední desce soudu. Usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení.

Poučení: Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek (§ 104 odst. 1 s.ř.s.).

V Pardubicích dne 31.10.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová